

Gyászoló Családtagok, Paptestvérei és Barátai Mihály Atyának, Kedves Szentkirályiak!

Nehezen viseljük veszteségeinket. Különösen is megvisel bennünket ennek az évnek megdöbbentően sok halálesete falunkban. A megmásíthatatlan helyzetbe nyilván beletörődik az ember, kicsit azért mégis kérdőre vonjuk az Úristent: nem élhetett volna még? Nyilván az egymásnak is, önmagunknak is kívánt/kért erőben, egészségben. Földi időnk végessége olykor nagyon is kegyetlen, szinte brutális erővel állít meg a tennivalók forgatagában, amikor egy-egy számunkra oly kedves falustársunktól veszünk végső búcsút.

Szentkirály faluközössége ismét búcsúztat. A nyáj köszön el pásztorától, és nehezen jönnek ugyan a hála szavai ajkunkra, mégis az a helyénvaló, ha ezt az érzést tápláljuk lelkünkben.

Kedves Mihály Atya!

A falunkban végzett csaknem négy évtizednyi lelkipásztori szolgálatod önmagában sok-sok testi-lelki fáradságot jelent, aminek elviselésében, könnyítésében bizony sokszor adósaid maradtunk. Köszönjük, hogy mégis büszkék lehettünk Rád. Köszönjük a kiszámítható áldozatkészségedet, köszönjük intő szavaidat, megértő léleksimogatásaidat, önfelelt nevetésedet, mindegyikünkhöz kedves figyelmességedet. Köszönjük lényeglátásodat, hogy néhány formai feltételnél tudtad fontosabbnak tekinteni az Istent alázatos lélekkel kereső embert. A bensőséges és pazarul celebrált esküvőket, a gyengédségedet kimutató keresztelőket és a halottainkat elsirató könnyeidet. Köszönjük a méltósággal és nagy odafigyeléssel vezényelt búcsúinkat, gyermekeink oktatását-nevelését hitre, tudásra, szép életre, jóra. Köszönjük a mindezekben nagy igyekezettel kifejtett példaadásodat. A lelkek gyámolítása mellett nagy gonddal végzett építőmunkádat úgy a falunk egész közösségének erősítése, mint templomunk ékesítése terén.

És köszönjük türelmedet, vigasztalásaidat is, sok bűneiből feloldozván nyájad gyarló tagjait.

Hetven nehéz évtől leláncolva teltek életed utolsó hónapjai. Innen nézve nem értettük, csak tudomásul vettük betegágyadon látván, hogy nem harcolsz az életért. Mintha mosolyod egy ennél tartósabb és értékesebb derűre nyílt volna.

Szolgálati helyedről – az Úr szőlőskertjéből – immár szülőfalud temetőjébe tér megfáradt tested, ránk pazarolt szereteted kamatait mi gyarapítjuk tovább. Ugye nem volt hiábavaló a sok-sok áldozat értünk? Ugye megmarad és biztonságban lesz nyájad? Onnan nézve, tiszta szemmel, istenszemmel ugye valóban telve vagyunk szeretettel, s minden ember szépségtenger? Ravatalodnál állva kérjük közbenjárásodat, hogy a jövőben ebben a tudatban egymást jobban erősítsük, egymás iránti türelemmel és megbecsüléssel növelvén azt a tengerfelületet, amelynek tükrében falustársaink és önmagunk képmását is napról-napra szebbnek láthatjuk.

Isten Veled!